

Parashat Matot-Masei **The Power of Words** **Rabbi Shai Finkelstein**

במדבר פרק ל פסוק ב-ה

וידבר משה אל־ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה איש כי־ידר נדר ליהוה או־
השבע שבִּעָה לאסור אסר על־נפשו לא יחל דברו ככל־היצא מפיו יעשה ואשה כי־תדור נדר ליהוה ואסרה
אסר בבית אביה בנערֶיהָ ושמע אביה את־נדרה ואסרה אשר אסרה על־נפשה והחריש לה אביה וקמו
כל־נדרֶיהָ וכל־אסר אשר־אסרה על־נפשה יקום

רש"י הירש פרק ל פסוק ב

זה היה מאמר חדש. הוא פותח את המצוות שאדם מקבל על עצמו מרצון, ולפיכך הוא נאמר כאן
כנספח לעיקר מצוות התורה. כי התורה מייפה את כוחנו להעמיד עלינו מצוות, כדי שנקיים כהלכה
את מצוות התורה. היא מאפשרת ליחיד, לציבור ולכלל האומה לקבוע כללים של קיימא לצורך עשיית
המצוות בנאמנות. משום כך נאמרה פרשה זו לנשיאים בייחוד, ויש חשיבות לדבר שהם קרויים כאן
ראשי המטות. ... "מטה" תופס את השבט כ"ענף" של הכלל הגדול, כי התפקיד האחיד של הכלל מתגשם
במסגרת "המטה" על פי סגולתו המיוחדת. היה זה תפקידם של ראשי המטות לתת את דעתם למנהגים
הנובעים מייחודו של כל "ענף", וכן לפעילויות, לשאיפות ולייעודים המשותפים. היה עליהם לכוון את
כל אלה לאפיק הרצוי למען יתגשם תפקיד הכלל על פי סגולתו המיוחדת של כל "ענף". האמצעי לפעילות
מסוג זה, התנאי להתפתחות הכלל ולחיי הקהילה, הוא התוקף המחייב של הנדר ושל התקנות שנתקנו
בידי אדם. ... "

אור החיים פרק ל פסוק ג

לפי שיש ב' מיני נדרים ושבועות, אחד בעניינים הנוגעים לנפש ויתחלק לב' עניינים אחד לעשות מעשה הטוב כגון ללמוד וללמד להקדיש לגמילות חסדים ואחד להרחיק התיעוב להגדיר עצמו לבל ידור בשכונת אשה חשודה לבל ילך בחברת פועלי און וכדומה, ב' בעניינים הנוגעים לגוף במעשה שאין בו לא איסור ולא מצוה, וגם זה יתחלק לשני דברים, לאכול ולשתות לדור בדירה זו וכדומה, או שלא לאכול דבר פלוני ושלא ללבוש מלבוש זה וכדומה, ויצו ה' משפטיו כדת מה לעשות, ואמר כי ידור נדר סתם נדר יגיד על המעשה שנדר ללכת למקום פלוני או לעשות איזה דבר, ולפי שיש נדר שהוא לה' ודינו משונה מנדרי חול כאשר יבאר הכתוב לזה פרטו ואמר נדר לה', נמצאת אומר שהזכיר הכתוב ב' מיני נדרים נדרי חול ונדרי קודש.

Derashot Harav, pp. 66-68; Mipeninei Harav, p. 404

Neder is a formulation that applies to the object being prohibited, an *issur cheftza*. The typical formula for a neder is, for example: “This chair shall be prohibited to me just as a sacrifice.” The halachic mechanism that renders a neder effective rests on man’s ability to link the object he wishes to prohibit upon himself with an object that already carries a powerful ban on its use—a sacrifice.

A sacrifice is dedicated entirely to God, with man restricted from gaining any benefit from it until the sacrifice is offered. This linkage is known in halachic parlance as *hatfasah*. For this reason, when introducing the laws of *nedarim* in this verse, the Torah uses the term *Neder LaShem*, similar to the formula for setting aside a sacrifice (*Korban LaShem*) In contrast to *neder*, *shevuah* involves what is known as an *issur gavra*, a prohibition that is dependent on the person himself. A person has the power to prohibit an action upon himself, the formulation’s emphasis being not on an object becoming prohibited, but on a prohibited action.

The formula of *shevuah* can be, for example: “I will not go, I will not speak, I will not read, I will not give...” A *shevuah* requires no *hatfasah*, no association with an already prohibited object in order to become effective. This *issur gavra* specifically associated with *shevuah* is derived from the phrase makes an oath to impose a prohibition upon himself.

On Repentance, pp. 206-221

In principle (and according to the majority of the early commentators), the power to grant release from vows is based on either one of two grounds: on the basis of “remorse,” or on the basis of what the Talmud calls an “opening.” What is the distinction between an “opening” and “remorse”? According to Nachmanides (cited by Rabbeinu Nissim, *Nedarim* 27a), release from vows on the grounds of an “opening” is based on the notion that the vow was made in error....Release based on “remorse” is derived from the

authority of the sage...and not through an error in the vow itself. In both cases, the vow is void me'ikaro, ab initio, but the legal consequences are not necessarily the same. What is the difference—not from a halachic but from a psychological point of view—between an “opening” and “remorse” as factors in the release of vows? We know what the definition of “error” is in the Torah. In cases such as that of “erroneous sale” or “erroneous betrothal,” the reference is to a mistake in correct identification of the person or object concerned. I had someone or something in mind and someone or something else turned out to have been there. In an error of this kind, there is no need to seek the release of a sage. When we speak of an “opening” which the sage finds in a vow, according to which he may establish that the vow had a faulty basis, we are not referring to a case of erroneous factual identification, but rather to an error in judgment; the one who made the vow erred in his evaluation of the situation, in not foreseeing the consequences of his vow ...In release of vows through an “opening” we are dealing with an error of the intellect which did not grasp the full significance nor anticipate the consequences of the vow. The release of “opening” is based on a rational process, on logic; while the release of “remorse” is based on emotional factors. My feelings are not what they were at the time I made the vow and I now regret making it.

Rebbe Likkutei Sichot

The positive effect of using restraints and curbs to overcome the battle with the forces opposing holiness—even in a time when spiritual darkness becomes stronger—is twofold:

- 1- Through restraints a person distances himself from material orientation...By avoiding the “enemy” he does not allow it the opportunity to battle against holiness.
- 2- Restraints draw down a higher G-dly light and this empowers the forces of holiness.

Similar concepts apply with regard to vows. Aside from the virtue of self-discipline associated with vows through which one can forestall (to a certain degree) the spiritual decline caused by excessive involvement in material matters, vows elicit positive energy drawing down holiness. This empowers a person, providing him with added strength to confront the challenge of the forces opposing holiness.

Rebbe 30:3

If a person consecrates fruit as a sacrifice for the Temple, even though fruit can not be used for such purpose, it becomes holy and it is forbidden to eat it...This teaches us the magnificent power of speech. We are empowered to transform the mundane into the holy, to elevate a simple beast into a sacrifice simply by stating such an intention.

Rebbe 30:3

The word for “violate” in Hebrew comes from the word for “profane” or “unholy”. The inner meaning of this verse is therefore that we should not make our words “unholy”; even our mundane conversations should be imbued with holy intentions and be consistent with the greater purpose of Creation, making a home for God in this world.